

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΥΘΗΡΩΝ & ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΩΝ
Τ.Κ. 801 00 Κ Υ Θ Η Ρ Α
ΤΗΛ.:2736031202 & 2736038359

Έν Κυθήροις τῇ 25ῃ Ἀπριλίου 2024

Αριθ. Πρωτ.: 183

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
(ὕπ' ἀριθ. 237/2024)

Πρὸς
Τὸν Ἱερόν Κλήρον καί
τόν Χριστώνυμον Λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Κυθήρων καί Αντικυθήρων

*«ΠΑΣΧΑ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ἑορτάζοντες ἡμεῖς, τό γήϊνον
ὑπερβεβήκαμεν... τό δέ παρ' ἡμῖν ἐπιτελούμενον Πάσχα, ἀπάντων
ἀνθρώπων σωτηρίας ἐστίν αἴτιον...»*

(Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσόστομου, Ρ.Γ. 59, Εἰς τό Πάσχα, σ. 723)

*Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί καί Συλλειτουργοί,
Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,*

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΓΧΤΗ!

Τό θεῖον, ἄκτιστον καί ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἄς φωτίζη καί ἄς καταυγάζη «νοῦν, ψυχὴν καί καρδίαν» πάντων ἡμῶν καί πάντων τῶν εὐσεβῶν καί Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης, ἀλλά καί τόν σύμπαντα κόσμον.

Εἰς τό πρόταγμα τῆς παρούσης Πασχαλίου Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου μας μᾶς λέγει ὁ «μελίρρυτος ποταμός τῆς σοφίας», ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ἑορτάζοντες τό Οὐράνιον Πάσχα ὑπερέβημεν τό γήϊνον. Καί ἐξηγεῖ ὁ Θεοφόρος Πατήρ : Πάσχα μὲν γήϊνον ἑορτάζουν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐνῶ ἀρνοῦνται τό οὐράνιον, ἀφοῦ δέν πιστεύουν εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀρνοῦνται τὴν Ἀνάστασίν Του, ὅτι ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν ὡς Θεός Παντοδύναμος. «*Ἐκεῖνο (τό Ἰουδαϊκὸ Πάσχα) ἐωρτάζετο μίαν φοράν τό ἔτος, ἐνῶ τό ἰδικό μας, τό Χριστιανικὸ Πάσχα, τελεῖται εἰς κάθε Λειτουργικὴ Σύναξι*» (Ε.Π.Ε. 34, 168). Καί, συγκρίνων τὰ δύο Πάσχα, τό Ἰουδαϊκόν καί τό Χριστιανικόν, ὁ ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος ἐπισημαίνει ὅτι τό Ἑβραϊκόν Πάσχα, τό ὁποῖον ἐώρτασαν καί ἑορτάζουν ἐκεῖνοι ἦτο σύμβολον τῆς σωτηρίας τῶν πρωτοτόκων τέκνων τῶν Ἰουδαίων. Τότε, μέ τό αἷμα τῶν θυμάτων - τῶν ἀμνῶν τοῦ Πάσχα ἐκεῖνου εἰς τὴν Αἴγυπτον, μέ τό ὁποῖον ἐχρίσθησαν οἱ θύρες τῶν Ἑβραίων, δέν ἐθανατώθησαν τὰ πρωτότοκα τῶν Ἰουδαίων, μαζί μέ τὰ πρωτότοκα τέκνα τῶν Αἰγυπτίων. **Τό Χριστιανικόν, ὅμως, Πάσχα,** συνεχίζει ὁ θεῖος Χρυσόστομος, **τό ἐπιτελούμενον ἀπό ἡμᾶς, εἶναι αἴτιον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων.**

«*Τό Πάσχα δέν περιορίζεται εἰς τὴν νηστείαν, ἀλλὰ εἶναι ἡ προσφορά τοῦ Χριστοῦ καί ἡ Θυσία Του, καί αὐτὴ ἐπιτελεῖται εἰς κάθε Λειτουργικὴ Σύναξι. Κάθε φορά, πού μέ καθαρά συνείδησι προσέρχεσαι εἰς τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν, κάνεις Πάσχα, ὄχι ὅταν ἀπλῶς νηστεύης, ἀλλ' ὅταν μετέχης ὑπαρξιακά εἰς τὴν Θυσία ἐκείνη... Ἐμεῖς εἰς τό Κήρυγμα ὅλο τόν χρόνο ἐπιμένουμε νά κηρύσσωμε τὴν νηστεία, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἀλλὰ οἱ Χριστιανοί ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον δέν προσέχουν εἰς*

τά λόγια μας, ὥστε νά ἀκολουθοῦν τήν νηστεία. Μόλις ὁμως φθάσῃ ὁ καιρός τῆς νηστείας τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, τότε καί χωρίς κανένας νά προτρέψῃ ἢ νά συμβουλευέσῃ, ἀκόμη καί ὁ πιό νωθρός ἀφυπνίζεται καί ἀκολουθεῖ τήν προτροπή καί τήν συμβουλή, πού ἐπιβάλλει ὁ καιρός τῆς νηστείας» (Ε.Π.Ε. 34, 176-178).

«Ἡ νηστεία μας δέν γίνεται διά τό Πάσχα, οὔτε διά τόν Σταυρόν, ἐπισημαίνει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, ἀλλά διά τά ἰδικά μας ἀμαρτήματα, ἐπειδή πρόκειται νά προσέλθωμεν θεαρέστως εἰς τά Ἅγια Μυστήρια. Τό Πάσχα ἄλλωστε δέν εἶναι αἰτία νηστείας, οὔτε καί πένθους, ἀλλ' εἶναι ὑπόθεσις εὐφροσύνης καί χαρᾶς» (Ε.Π.Ε. 34, 178).

«Τό Πάσχα εἶναι ἑορτή τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς. Χαίρονται οἱ Ἄγγελοι, μαζί καί οἱ Ἀρχάγγελοι καί πρό παντός συνεορτάζει ὁ Δημιουργός τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων» (Ε.Π.Ε. 36, 152).

«Σήμερα (ἡμέρα τοῦ Πάσχα) εἰς ὄλην τήν οἰκουμένην ἐπικρατεῖ χαρά καί θεία εὐφροσύνη. Σήμερα ὅλοι οἱ Ἄγγελοι καί ὅλες οἱ Οὐράνιες Δυνάμεις συναγάλλονται διά τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων» (Ε.Π.Ε. 36, 76).

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Τό Ὀρθόδοξον Χριστιανικόν Πάσχα σημαίνει τήν διάβασιν τῶν πιστῶν Χριστιανῶν «ἐκ τοῦ θανάτου πρός τήν ζωήν καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν» μέ προεξάρχοντα τόν Ἀναστάντα Κύριον καί Θεόν ἡμῶν. «Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν. Ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν ...» ψάλλομεν θριαμβευτικῶς. «Ἀνέστη Χριστός καί ζωῆ πολιτεύεται». «Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν. Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς».

Αὐτό τό ἅγιον, τό ἱερόν, τό καινόν, τό μυστικόν, τό πανσεβάσιμον, τό ἄμωμον, τό λύτρον λύπης, τό μέγα Πάσχα, τό Πάσχα τῶν πιστῶν, αὐτό τό μέγα καί ἅγιον Πάσχα ἑορτάζομεν περιχαρῶς, πανευφροσύνως, περιλάμπρως, ἀλλά καί ἱεροπρεπῶς καί θεοπρεπῶς.

Εἶναι ἡ κορυφαία ἑορτή τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ μας Ἑορτολογίου «**ἑορτῶν ἑορτή καί πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων**». «**Ὡς ὄντως ἱερά καί πανέορτος αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καί φωταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως οὔσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν**» διαλαλεῖ μέ τόν ἐξαίσιον Ἀναστάσιμον Κανόνα του ὁ μέγας Δογματικός Θεολόγος τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Δέν εἶναι ὡς τό φυσικόν καί ἡλιακόν τό Ἅγιον Φῶς, τό ὁποῖον ἀναδύεται ἀπό τόν Πανάγιον Τάφον, ὅπως διακηρύσσουν οἱ ἄπιστοι, ἀλλά, ὡς προελέχθη, εἶναι **Θεῖον, ἄκτιστον, ἀληθινόν, ἀνέσπερον, ὅπως τό Θαβώρειον Θεϊκόν Φῶς**.

«**Τό Φῶς** πού ἐμφανίσθηκε στόν Τάφο τοῦ Θεανθρώπου τήν ὥρα τῆς Ἀναστάσεώς Του, ἦταν **τό Ἄκτιστο Φῶς τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ**. Τό ἴδιο Φῶς κατέστη ὄρατό στους Ἀποστόλους Πέτρο, Ἰάκωβο καί Ἰωάννη τήν ἡμέρα τῆς **Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ στό ὄρος Θαβῶρ**. Τό **Ἄκτιστο Φῶς** φανερώθηκε καί κατά **τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς**, ὅταν πύρινες γλῶσσαι ἐπικάθισαν στους Δώδεκα Ἀποστόλους. Τό ἴδιο Φῶς φανερώθηκε καί **τύφλωσε τόν Ἀπόστολο Παῦλο** κατά τήν πορεία του πρός τήν Δαμασκό. Τό «**πύρινο ἄρμα**», διά τοῦ ὁποῖου ὁ Προφήτης Ἡλίας ἀνελήφθη «ὡς εἰς οὐρανόν», συμβολίζει **τήν ἀρπαγή τοῦ Προφήτου ἐντός τοῦ Ἀκτίστου Φωτός**. Τό ἴδιο Φῶς ἔγινε ὄρατό καί **στόν Μωϋσῆ στό ὄρος Σινᾶ**, ὅταν ἀντίκρουσε **τήν φλεγόμενη, ἀλλά μή κατακαιόμενη βᾶτο**. Ἡ βᾶτος, παρόλο πού φλεγόταν, παρέμεινε ἄκαυστη καί ἀφθαρτη. **Οἱ ιδιότητες τῆς ἀκαΐας καί τῆς ἀφθαρσίας παρατηροῦνται καί στή φλόγα τοῦ Ἁγίου Φωτός**, ἡ ὁποία δέν προκαλεῖ καῦσι ἢ φθορά τά πρῶτα δευτερόλεπτα. Οἱ ιδιότητες αὐτές διατηροῦνται μερικῶς περίπου 15-20 λεπτά...

Τό Φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ πού φανερώνεται στόν Πανάγιο Τάφο κάθε Μεγάλο Σάββατο εἶναι **τό Ἄκτιστο Φῶς**... «Τό Ἄκτιστον Φῶς, κατά τόν ἀείμνηστον Καθηγητήν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Πρωτ. π.Γεώργιο Μεταλληνό, εἶναι ὁ σπινθηρισμός πού βγαίνει ἀπό τόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό Φῶς εἶναι ἀδιόρατο καί ἄκτιστο. Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα, ὅταν ἀνάψουν οἱ δεσμίδες τοῦ Πατριάρχη, τό Φῶς γίνεται κτιστό. Δηλαδή ἡ

αίτια της αναφλέξεως του φωτός, ή αίτια της αναφλέξεως των κεριών του Πατριάρχη (Ιεροσολύμων) είναι τό Άκτιστο Φῶς. Ἡ φλόγα, ὅμως πού ανάβει στά κεριά του, τήν ὁποία ἤμποροῦμε νά ἐγγίσουμε, εἶναι κτιστό φῶς. Καί ἐπειδή ἡ φλόγα αὐτή ἔχει στήν ἀρχή τήν Χάρι του Ἄκτιστου Φωτός γι'αὐτό δέν καίει» (Χ. Σκαρλακίδη, «ΑΓΙΟΝ ΦΩΣ, ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΔΟΥ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ», Ἀθήνα 2021, σελ. 24).

Τό Θεῖον καί Ἄκτιστον Φῶς ἀναδύεται συνεπῶς κατά θαυμαστόν τρόπον ἐκ τοῦ Παναγίου καί Θεοδέγμονος Τάφου, κατόπιν συντόμου τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός, τελουμένης ὑπό τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί μόνον, ἢ ὑπό τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτόν Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως. Οὐδέποτε κατά τήν διαχρονικήν πορείαν τῶν 20 Χριστιανικῶν αἰώνων, ἀνεδύθη τό Ἅγιον Φῶς ἐκ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐνώπιον ἑτεροδόξου καί κακοδόξου λειτουργοῦ, καί πολύ περισσότερο οὐδεὶς αἰρετικός καί κακόδοξος ἔλαβε ποτέ ἐκ τοῦ Θεοδέγμονος Τάφου τό Ἅγιον καί Ἄκτιστον Φῶς, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀποκλειστικόν θεῖον προνόμιον τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί τεκμήριον γνησιότητος τῆς Ἁγίας καί ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καί Κανονικότητος τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας Κεφαλή εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Οἱ ἑτερόδοξες, κακόδοξες καί αἰρετικές ὁμολογίες δέν εἶναι, ὅπως θέλουν νά λέγωνται Ἐκκλησίες καί δέν ἔχουν καμμίαν ὄντολογικήν σχέσιν καί ἐνότητα μέ τήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν. Τά μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας «ἐν Σῶμα καί ἐν Πνεῦμα» (Ἐφεσ. δ, 4) εἴμεθα, κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, δηλαδή ἀποτελοῦμε ἕνα Σῶμα, τήν Ἁγία μας Ἐκκλησία, καί ἕνα Πνεῦμα, τό ὁποῖο ζωοποιεῖ τό Σῶμα αὐτό. «Εἷς Κύριος, μία Πίστις, ἐν Βάπτισμα» (Αὐτόθι στίχ.5). Ἕνας καί μόνος Κύριος ὑπάρχει (ἡ Κεφαλή τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας). Μίαν Πίστιν (ἀνόθευτον καί ἀμόλυντον ἀπό αἰρετικάς καί κακόδοξους διδασκαλίας) ἔχομεν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἕνα Βάπτισμα (ὀρθόδοξον χριστιανικόν) ἐλάβομεν.

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἀπό Ἀνατολήν καί Δύσιν προανακρούονται ἐσχάτως, ἐν ὄψει τοῦ ἑορτασμοῦ, κατά τό ἐπόμενον ἔτος, τῶν 1700 χρόνων ἀπό τῆς συγκλήσεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἰς τήν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας τό 325 μ.Χ., προανακρούονται ἐπαναλαμβάνω, «σάλπιγγες», οἱ ὁποῖες προμηνύουν τόν κοινόν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν, καί κατ' ἐπέκτασιν καί τῶν λοιπῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν, μέ προοπτικήν τό «κοινόν Ποτήριον».

Καί θά ἦτο εὐχῆς ἔργον καί εὐλογία Θεοῦ ἐάν ἐπραγματοποιεῖτο θεοφιλῶς καί ἱεροκανονικῶς, καί ὄχι ἀπροϋποθέτως ἢ προσευχή τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας «ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» καί ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας «...καί γενήσεται μία ποιμνῆ, εἷς Ποιμὴν». Ὅμως, δυστυχῶς, ἀπέχομεν μυρίας παρασάγγας ἀπό αὐτά τά εὐκταῖα καί προσδοκώμενα. Ὁ διάχυτος οἰκουμενισμός, οἱ καινοτομίες, οἱ αἱρέσεις καί οἱ κακοδοξίες, οἱ συμπροσευχές καί οἱ συγχρωτισμοί μέ τούς ἀκοινώνητους, πού ἀπαγορεύονται ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνας καί σκανδαλίζουν τό Χριστεπώνυμο πλήρωμα, ἢ μή σθεναρά ἀντίδρασις, ὅταν νομοθετοῦνται σαφῶς ἀντιχριστιανικοὶ νόμοι, καί ἄλλα θλιβερά γεγονότα, δέν ἐπιτρέπουν τό πολύ **τολμηρό διάβημα τοῦ συνεορτασμοῦ τῆς κορυφαίας ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, καί πολύ περισσότερο τοῦ «κοινοῦ Ποτηρίου», μέ τά σημερινά δεδομένα.**

Ἄν ἀναλογισθοῦμε ὅτι πρό 100χρόνων ἐρυθμίσθη τό Ἡμερολογιακό -Ἐορτολογικό ζήτημα μέ παρέμβασιν τῆς Πολιτείας, χωρίς νά ἀκολουθηθῇ ἡ κανονική διαδικασία μελέτης τοῦ θέματος ὑπό Πανορθοδόξου Συνόδου καί τό ζήτημα αὐτό ἐδημιούργησε ταραχές καί σχίσματα ἐπί σχισμάτων, καί δέν παρήλθε ἀκόμη ἡ δοκιμασία αὐτή, εἰς βάρος τῆς Ἑλληνορθοδόξου Πατρίδος μας. Ἄν συλλογισθοῦμε ὅτι τό πρό 5ετίας δημιουργηθέν ζήτημα, πάλιν κατόπιν πιέσεως καί παρεμβάσεων πολιτικῶν παραγόντων, εἰς τήν Οὐκρανίαν μέ τήν μή ἀπόδοσιν τῆς Αὐτοκεφαλίας εἰς τήν Κανονικήν ὑπό τόν Μητροπολίτην Ὀνούφριον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς

Ουκρανίας, (ή όποία αναγνωρίζεται από τά 2/3 τών Αύτοκεφάλων Όρθοδόξων Έκκλησιών), αλλά εις σχισματικούς, καθηρημένους, άχειροτόνητους και άναθεματισμένους, έξελίσσεται από τό κακόν εις τό χειρότερον και μέ τήν παρέμβασιν τής πολιτικής έξουσίας έκτυλίσσονται καθημερινώς σκηνές πρωτοχριστιανικών διωγμών και άντί τής ειρηνεύσεως ύπάρχουν θύτες και θύματα, διώκτες και διωκόμενοι, Κληρικοί έναντι Κληρικών και Χριστιανοί έναντι Χριστιανών.

Και άν μελετήσωμεν έπισταμένως τό προβαλλόμενον θέμα του συνεορτασμού του κοσμοσωτηρίου γεγονότος τής Άναστάσεως του Σωτήρος μας Ίησού Χριστού μετά τών κατεγνωσμένων υπό Άγίων Οικουμενικών Συνόδων αίρετικών, σχισματικών, κακοδόξων και άκοινωνήτων και τό παρεπόμενον και έπιδιωκόμενον παράτολμον διάβημα τής άπροϋποθέτου συμμετοχής τών ως άνω εις τό «κοινόν Ποτήριο», τότε τό δράμα τής Έλληνορθόδου Πατρίδος μας, και τής Όρθοδοξίας μας γενικώτερα, προβλέπεται, μεγαλύτερον και όξύτερον από τά δύο προηγούμενα. Έδω προωθείται ό συνεορτασμός και άργότερον τό «κοινόν Ποτήριο», Όρθοδόξων, Παπικών και κακοδόξων, μέ όσα αυτό συνεπάγεται: παράβασις Ίερών Κανόνων, άνατροπή χιλιετούς παραδόσεως διακοπής τής άκοινωνησίας διά δογματικούς και θεολογικούς λόγους, χωρίς νά έχουν άρθή έν τοίς πράγμασι οί δογματικές και έκκλησιολογικές διαφορές και, εάν δέν έξετασθή πανορθόδοξως τό πολύ σοβαρόν θεολογικόν αυτό ζήτημα, αλλά περιορισθούν οί διάλογοι μεταξύ Κωνσταντινουπόλεως και Βατικανού, θά έχωμεν και θά θρηνήσωμεν περαιτέρω έμβάθυνσιν του ήδη ύφισταμένου ρήγματος μεταξύ τών κατά τόπους Αύτοκεφάλων Έκκλησιών, άν όχι άθεράπευτα σχίσματα, όπερ όλέθριον.

Ο έορτασμός τών 1700 χρόνων από τής συγκλήσεως τής Α' Οικουμενικής Συνόδου θά έχη ιδιαίτερον άξίαν και σημασίαν, εάν σύμπασα ή Όρθοδοξία αλλά και οί έτερόδοξοι, εάν τό επιθυμούν, προσεγγίσωμεν ευσεβάστως και μελετήσωμεν τήν δογματικήν διδασκαλίαν και τούς Θείους και Ίερούς Κανόνας τής Α' Οικουμενικής Συνόδου τής Νικαίας και ιδιαίτερος τά όσα όρίζει διά τήν έορτήν του Πάσχα, τά όποία και νά τηρήσωμεν έπακριβώς.

Εάν οί Παπικοί και λοιποί έτερόδοξοι και αίρετικοί επιθυμούν νά έορτάζουν τό Πάσχα, όταν τό έορτάζωμεν ήμεις οί Όρθόδοξοι είναι πρόβλημά των. Ημεις, όμως, οί Όρθόδοξοι νά μή συνεορτάσωμεν ποτέ μαζί τους, έν όσω ύφίστανται οί δογματικές διαφορές, οί κακοδοξίες και οί αίρέσεις των. Νά μή κάμωμεν συμπροσευχές και πολύ περισσότερο νά μήν επιτρέψωμεν τό «κοινόν Ποτήριο», ούτως έχόντων τών πραγμάτων.

Τά όσα άπεφάσισεν ή Αγία Α' Οικουμενική Σύνοδος τής Νικαίας διά τόν μή συνεορτασμόν του Χριστιανικού Πάσχα μέ τό Ίουδαϊκόν πάσχα (Φάσκα), διά τούς λόγους τούς όποίους επικαλείται, ισχύουν, δυστυχώς, τό γε νυν έχον, και διά τήν περίπτωσιν του συνεορτασμού, και του έπακολουθήσοντος έν καιρώ «κοινοϋ Ποτηρίου», μεταξύ Όρθοδόξων, Παπικών και λοιπών κακοδόξων, ύφισταμένων εισέτι τών κακοδοξιών, τών αίρέσεων και τών αίρετικών έτεροδιδασκαλιών.

Ταπεινώς παρακαλοϋμεν ένθέρμως τόν Παναγ. Οικουμενικόν Πατριάρχην και τούς Μακ. Προκαθημένους τών Αύτοκεφάλων Όρθοδόξων Έκκλησιών τό σοβαρότατον αυτό ζήτημα νά άντιμετωπισθή υπό Πανορθόδου Αγίας Συνόδου, μέ γνώμονα τήν περί του έορτασμού του Αγίου Πάσχα Άπόφασιν και Διδασκαλίαν τής Α' Οικουμενικής Συνόδου και τής ΣΤ' Οικουμενικής Συνόδου, ή όποία και τήν προσεπεκύρωσε, και τήν Όρθόδοξον Παράδοσιν.

Και επί τούτοις, εύχόμενος από καρδίας εύλογημένο, ειρηνικό και χαριτοφόρο τό Άγιον Πάσχα δι' όλους σας και τούς αγαπητούς μας ναυτικούς διατελῶ,

Μετά Πασχαλιών εύχών και αγάπης.

Ο Μιτροπολίτης

†^ο Κυθέρων & Άντικυθέρων Σεραφείμ

†^ο Κυθέρων & Άντικυθέρων Σεραφείμ